

Arrest

nr. 115 534 van 12 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. OGUMULA en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Pashtoun te zijn van etnische origine. U bent 23 jaar en afkomstig van het dorp Joy Naw Ahmadzai dat gelegen is in het district Pol-i-Khomri van de provincie Baghlan. U heeft er heel uw leven gewoond en bent er 2 jaar naar school geweest.

Op 12 augustus 2008 kon u via de organisatie AGEF, een Duitse NGO, een half jaar werkstage volgen bij een timmerman om uiteindelijk uw eigen zaak te beginnen. U kon aan de slag bij een timmerman in uw dorp, waar u gewerkt heeft tot 11 februari 2009.

Op 11 februari 2009 werd u namelijk tegengehouden door de taliban toen u zich met een gedeelde taxi verplaatste van deze stageplaats naar huis. De taliban bevalen u uit te stappen en daarna werd u meegenomen naar een kelder op een onbekende locatie, waar u 3 dagen zou moeten blijven. Een

uur nadat ze u daar gebracht hadden, kwamen de mannen u slaan en benadrukten ze dat het verboden is om te werken voor buitenlanders. Ze wilden u laten gaan op voorwaarde dat u iets voor hen zou doen, namelijk een mijn laten ontploffen tijdens de eindceremonie van AGEF, waaraan u zelf zou deelnemen. Enkele hogere officieren zouden daarbij aanwezig zijn en de certificaten zouden uitgereikt worden. U ging akkoord met het voorstel van de taliban en u werd door hen met een auto naar de locatie gebracht waar u de mijn moest binnensmokkelen.

Op de dag dat de eindceremonie plaatsvond hadden de taliban de mijn verstoopt in een schaal en bedekt met rijst. Bedoeling was dat u die mijn naar binnen zou brengen en een uur later zou deze ontploffen. De bewakingsagent aan de ingang vroeg naar de inhoud van de pot, maar u kon zonder problemen binnengaan. Bij deze hele actie zouden de taliban, waaronder één man die u kende van uw dorp, u blijven controleren totdat u binnen was. Deze boodschap hadden ze duidelijk te kennen gegeven.

Eénmaal u binnen was en uit het gezichtsveld van de taliban was verdwenen, verklaart u dat u onmiddellijk aan de beveiligingsagent gemeld heeft dat er een mijn in de rijstschaal zat en dat er taliban buiten stonden. U vroeg hem om de directeur te verwittigen. De directeur belde op zijn beurt de politie zodat een ontploffing kon vermeden worden.

Nadat de politie arriveerde, werden enkele aanwezigen gearresteerd inclusief uzelf. U werd meegenomen voor verhoor en men bevroeg u over het incident. Nadien bedankten ze u voor uw medewerking maar benadrukten ze ook dat de politie u geen persoonlijke bescherming kon bieden. Daarop heeft u besloten dat het beter was Afghanistan te verlaten.

Voor uw vertrek verbleef u eerst nog 2 dagen bij een vriend in Pol-i-Khomri. In die tijdspanne heeft uw oom (langs vaderskant) een mensensmokkelaar kunnen regelen, waarbij u ook een tijdje woonde. Eén van de eerste dagen dat u daar verbleef, kreeg u een dreigbrief in uw ouderlijk huis. De brief heeft u nooit zelf gezien. Op het moment dat u daar ongeveer 5 dagen verbleef, werden uw ooms (langs vaderskant) gearresteerd door de taliban. De taliban vroegen hen waar u was. Uiteindelijk werden uw ooms vrijgelaten met behulp van de raad van dorpsoudsten. Uw ooms dienden hen in ruil te beloven dat ze u zouden aangeven van zodra u zich zou tonen.

Minder dan een maand nadat u de brief kreeg eind maart 2009, bent u vertrokken uit Afghanistan. De reis nam ongeveer 3 jaar in verslag. U ging via Pakistan naar Iran, dan naar Turkije en Griekenland en daar bleef u zo'n 2 jaar. Daarna reisde u via Italië naar België, waar u toekwam op 18 december 2012. Diezelfde dag nog vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) neer, deze van uw vader, een dreigbrief van de taliban en twee certificaten van uw werkstage bij AGEF.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

B. Motivering

Dient echter te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden omtrent het feit dat de taliban u, als leerling-timmerman, uitkoos om een mijn tot ontploffing te laten brengen op de ceremonie van AGEF.

Het is namelijk uiterst merkwaardig dat de taliban net aan u vragen om een mijn binnen te brengen op de ceremonie van AGEF. Het zou veel logischer zijn mocht een dergelijke strategische missie worden uitgevoerd door een talib zelf, die kon infiltreren binnen de organisatie, en dit met een grotere kans op succes dan nu het geval was. Volgens uw verklaringen was het immers niet zo moeilijk om zich bij AGEF aan te melden. Immers, alle geïnteresseerde mensen die ongeletterd waren, konden zich aanmelden bij een contactpersoon van AGEF die van dorp tot dorp rondging om contact te zoeken met mensen. Er is ook een kantoor voorzien waar mensen zich kunnen inschrijven ingeval zij in onveilige gebieden wonen die minder toegankelijk zijn (CGVS, p. 6,7). Gezien er geen speciale voorwaarden waren verbonden aan de mensen die zo'n cursus bij AGEF wilden volgen, was het dus perfect mogelijk geweest voor de taliban om iemand uit hun rangen te laten infiltreren om een aanslag te plegen. Temeer omdat u meent dat er veel talibanaanhangers zijn in uw dorp (CGVS, p. 4), was dit ongetwijfeld de meest logische piste. Alleszins een veel logischer piste dan het inschakelen van een jongeman van wiens loyaliteit, medewerking en handigheid men allerminst was overtuigd. Komt daar nog bij dat de taliban überhaupt niet op de hoogte waren van uw mate aan sympathie en loyaliteit die u al dan niet voor hun beweging en zienswijze koesterde gezien u verklaarde hen helemaal niet te kennen. Eén man had u al in uw dorp gezien, maar daarmee had u nooit persoonlijk gesproken of contact gehad (CGVS, p 10, 11). Dat de taliban u vervolgens de taak toebedeelden een mijn te plaatsen, op een toch wel uitgekozen moment in een uitgekozen omgeving, zonder hen daarbij te

vergewissen over het feit of u hun gedachtegoed al dan niet gunstig gezind bent, is totaal onaannemelijk en zou alleen maar onnodige gevaren en risico's met zich meebrengen. Bij een dergelijke gang van zaken hadden zij niks te winnen, integendeel. Immers, aan deze actie zijn een aantal risico's verbonden voor de taliban zelf indien er fouten gemaakt worden, waardoor ze volledig moeten kunnen rekenen op het engagement van de uitvoerders van dergelijke opdrachten. Dit was in casu niet het geval. Zoals reeds aangegeven kenden zij u met moeite en bovendien vroeg u eerst bedenktijd alvorens u inging op het voorstel (CGVS, p. 12), hetgeen al impliciet te kennen geeft dat u niet zo enthousiast was om met hen mee te werken en het nodige voorbehoud maakte. In dezelfde context is het even opmerkelijk dat de taliban u tijdens uw opsluiting ondervroegen over de inhoud van uw werk, uw salaris etc. (CGVS, p. 10). Dit wijst er andermaal op dat zij klaarblijkelijk geen enkel vooronderzoek hadden verricht naar de persoon die in hun naam een aanslag zou moeten plegen. De wijze waarop u de zaken voorstelt is totaal niet plausibel en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder dient te worden gewezen op de volgende frappante incoherentie in uw verklaringen. De taliban hadden u, volgens uw verklaringen, op 11 februari 2009, dezelfde dag als de ceremonie, tegengehouden in uw dorp (CGVS, p. 11). Ze droegen u tijdens uw daaropvolgende driedaagse opsluiting op om een schotel met rijst binnen te brengen op de eindceremonie van AGEF, die op haar beurt volgens u plaatsvond op 11 februari 2009, dezelfde dag dus als de ontvoering (CGVS, p. 12). De chronologie van uw verhaal blijkt dus helemaal niet te kloppen.

Ook de vaststelling dat het plan van de taliban heel wat hiaten vertoonde doet de wenkbrauwen fronsen. De taliban zouden toekijken tijdens de ganse operatie met de rijstschotel en zouden u doden indien u het gebouw niet binnen zou gaan of zou proberen te ontsnappen. Nadat u het gebouw was binnengegaan, restte u nog 1 uur vooraleer de mijn zou ontploffen (CGVS, p. 10).

Immers, wanneer het toezicht van de taliban er niet meer was binnenin het gebouw, en in het licht van het feit dat zij geen enkel garantie hadden aangaande uw loyaliteit ten aanzien van hen, kreeg u aldus op dat moment vrij spel over wat u met de rijstschotel zou doen. Dat de taliban in de gegeven omstandigheden dan binnenin het gebouw geen toezicht zouden voorzien is hoogst bevreemdend, aangezien de taliban er wel uitgebreid op wezen dat er buiten wel toezicht zou gegarandeerd zijn (CGVS, p. 10). Dat de taliban een plan uitdokteren, waarin ze slechts gedeeltelijk greep hebben op de situatie, is ondenkbeeldig voor een strategisch georganiseerde groepering zoals de taliban die kost wat kost in hun opzet willen slagen. Deze zou normaliter toezicht willen houden over het ganse verloop van de aanslag zodat de beoogde actie succesvol kan verlopen en het doel bereikt wordt. Verder zou de schaal met rijst pas ontploffen wanneer er 1 uur verstreken was (CGVS, p. 10). Dit is een behoorlijk lange tijdsperiode, zeker wanneer men dit aanschouwt in het licht van het ontbreken van enig toezicht van de taliban. In dat uur konden in principe verschillende onverwachte zaken gebeuren, o.a. u kon van gedacht veranderen, kon de politie of organisatoren verwittigen (wat ook zó zou zijn gebeurd), kon de rijstschotel naar een afgelegen plaats worden verplaatst of zelfs buiten worden gezet, etc. Andermaal, indien de taliban werkelijk een aanslag willen plegen tijdens een dergelijke ceremonie van een buitenlands NGO zouden zij een stuk professioneler en doordachter te werk zijn gegaan. Uw relaas kan op dit punt geenszins overtuigen en is totaal niet plausibel.

Naast bovenstaande elementen, wil het CGVS tevens ingaan op de interventie van de politie nadat ze geïnformeerd waren over de poging tot aanslag. U meldt dat de politie door de directeur van AGEF werd opgebeld nadat u hem eerst gewaarschuwd had. Daarop kwam de politie ter plaatse en kwam het gebouw binnen langs de achterzijde om het toezicht van de taliban te omzeilen. Ze namen de rijstschaal weg en omsingelden het gebouw aan vier kanten, waarna ook enkele aanwezigen in het gebouw werden gearresteerd (CGVS, p. 10).

Dat de politie het gebouw ongezien kon binnengaan, is opmerkelijk. Er kan namelijk verwacht worden dat de taliban hun toezicht buiten zodanig georganiseerd hadden dat geen enkele in- en uitgang van het gebouw aan hun scherpe blik zou ontsnappen. Alleen al op die manier konden zij vermijden dat u gewoon naar binnen en terug naar buiten zou gaan met de rijstschaal. Dit toezicht van de taliban is, zo blijkt uit uw verklaringen, niet zo waterdicht aangezien de politie onverwacht en ongehinderd vanuit verschillende hoeken kon binnenvallen.

Verder acht het CGVS het merkwaardig dat de politie binnenin het gebouw enkele talibanleden arresteerde. Volgens uw verklaringen was er binnenin het gebouw geen toezicht voorzien door de taliban, waardoor u voordien ongestoord de directeur van AGEF kon verwittigen van de geplande aanslag. Mochten er op dat moment toch taliban aanwezig zijn geweest, zouden zij eerder tot actie zijn overgegaan, hun kompanen buiten hebben verwittigd, en de zaken niet op z'n beloop hebben gelaten, zeker op een moment dat duidelijk werd dat u de directeur had ingelicht. Op dit punt houden uw verklaringen dan ook geen steek en zijn ze onderling tegenstrijdig.

Wat betreft de dreigbrief die u kreeg van de taliban, is het opvallend dat u niet weet hoeveel tijd precies na ontvangst van deze brief u uit Afghanistan vertrokken bent, maar u schat dit op minder dan een maand (CGVS, p. 15). De exacte datum kent u niet en ook weet u niet wie de brief

ondertekende (CGVS, p. 13). Het feit dat u zich het moment van ontvangst van de brief niet meer herinnert en evenmin wie de brief ondertekende, getuigt van een gebrek aan interesse gezien u een kopie van deze brief wel als bewijs voorlegt van de problemen die u ervoer in Afghanistan en de brief wel degelijk is gedateerd en ondertekend. Omtrent de herkomst de brief, waarvan u overigens geen origineel neerlegt, rijzen ook de nodige twijfels: de datum die vermeld staat, is geschreven volgens de stijl van de Gregoriaanse kalender (15 maart 2009). Dit is niet logisch. Indien de brief afkomstig is van taliban in Afghanistan zou ofwel de islamitische kalender, ofwel de Perzische kalender (gangbaar in Afghanistan) zijn gebruikt. Dit geeft het stuk een gesolliciteerd karakter. Overigens betreft het een bijna volledig met de hand geschreven stuk dat door eender wie, waar of wanneer kan zijn opgesteld en dus überhaupt weinig bewijswaarde heeft.

Tot slot wenst het CGVS nog volgende incoherenties aan te halen. U vermeldde in het eerste gehoor dat u zelf de politie verwittigde nadat u het gebouw van AGEF was binnengegaan (vragenlijst CGVS, dd. 21 december 2012, p. 4). Tijdens het gehoor op het CGVS echter, vertelde u dat de directeur de politie belde nadat u hem gewaarschuwd had (CGVS, p. 11). Het is eigenaardig dat u niet meer weet of u zelf de politie belde, of als de directeur dit deed gezien deze actie een belangrijk deel uitmaakte van de dreiging die u later ervoer door de taliban. Voorts haalde u in het eerste gehoor aan dat u een dreigbrief kreeg alsook mondelinge bedreigingen (vragenlijst CGVS, p. 4), maar tijdens het gehoor op het CGVS haalt u aan dat u de taliban niet rechtstreeks hoorde, maar dat ze u enkel een brief stuurden. De mondelinge bedreigingen werden mondeling geuit aan uw ooms (CGVS, p. 14). Deze tegenstrijdigheid is bevreemdend gezien het psychologisch een groot verschil maakt of de bedreiging rechtstreeks gebeurd of via een brief of via andere personen. Dat u hierover twee verschillende verklaringen aflegt, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Uit de cumulatie van alle bovenstaande elementen concludeert het CGVS dat u uw asielaanvraag onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt en dat u bijgevolg de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw 'taskara' en deze van uw vader bevestigen de identiteit van uw beide. Deze worden door het CGVS echter hier niet betwist. De certificaten van AGEF bevestigen het feit dat u de cursus houtbewerking succesvol afrondde, wat evenmin ter discussie staat. In verband met de dreigbrief van de taliban die u voorlegt werden bovenstaande al de nodige bemerkingen geformuleerd. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afgaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde, zeker wanneer deze stukken niet worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afgaanse asielaanvragers door het CGVS ook een beschermingsstatus toegekend worden in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, omwille van de algemene veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan, meer bepaald in het district Pol-i-Khomri te worden beoordeeld.

Bij de herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afgaanse asielaanvragers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielaanvrager en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om

voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Baghlan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse van 21 maart 2013) blijkt dat het aantal incidenten in het district Pol-i-Khomri significant afnam en kan dan ook niet worden geconcludeerd dat er voor burgers sprake is van een reëel risico te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Pol-i-Khomri van de provincie Baghlan, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Pol-i-Khomri actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Pol-i-Khomri aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de bestreden beslissing te willen vernietigen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de "Wet Motivering Bestuurshandelingen".

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is gezien (i) de wijze waarop verzoeker de zaken voorstelt totaal niet plausibel is, (ii) er frappante incoherenties en hiaten werden vastgesteld in zijn verklaringen en (iii) gezien verzoeker de dreigbrief die hij ter staving voorlegt niet kan situeren in de tijd en deze een manifest inhoudelijke fout bevat. Deze is

immers geschreven volgens de stijl van de Gregoriaanse kalender terwijl de taliban enkel de islamitische, eventueel de Perzische kalender zouden hanteren.

De Raad stelt vast dat verzoekers relaas op tal van punten niet geloofwaardig is. Zo is het vooreerst niet aannemelijk dat de taliban verzoeker, een jongeman van wiens loyaleiteit, medewerking en handigheid men allerminst was overtuigd zouden inschakelen voor het plaatsen van een bom. Gezien er geen speciale voorwaarden waren verbonden om een cursus bij AGEF te volgen, was het dus perfect mogelijk geweest voor de taliban om iemand uit hun rangen te laten infiltreren om een aanslag te plegen. Dit geldt des te meer nu verzoeker verklaarde dat er veel talibanaanhangers zijn in zijn dorp zodat dit de meest logische piste zou geweest zijn. Dat de taliban deze taak zouden toebedelen aan verzoeker zonder zich daarbij te vergewissen of hij hun gedachtegoed al dan niet gunstig gezind is, is niet aannemelijk en zou, zoals de bestreden beslissing terecht stelde, alleen maar onnodige gevaren en risico's met zich meebrengen. De vaststelling bovendien dat de taliban zelf niet aanwezig waren binnenin het gebouw en er geen enkel toezicht hadden voorzien is evenmin aannemelijk. De taliban hadden immers geen enkele garantie aangaande verzoekers loyaliteit ten aanzien van hen. Terecht stelde de bestreden beslissing dienaangaande dat indien de taliban werkelijk een aanslag hadden willen plegen tijdens een ceremonie van een buitenlands NGO, zij een stuk professioneler en doordachter zouden te werk zijn gegaan.

Verzoekers verweer dat de taliban de medewerking van werknemers of leerlingen van de NGO nodig had, waardoor het logisch is dat zij hem uitkozen voor de aanslag, gaat voorbij aan de vaststelling dat verzoeker zelf verklaarde dat gelijk wie van het dorp zich bij die NGO kon aanmelden en dat er zich in zijn dorp veel sympathisanten van de taliban bevonden (gehoorverslag p. 4, 6, 7). De wijze waarop verzoeker de zaken voorstelt is volstrekt onaannemelijk en ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

De geloofwaardigheid van het relaas wordt verder ondermijnd door opvallende tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen. Zo legde verzoeker in zijn opeenvolgende gehoren incoherente verklaringen af over het tijdstip van zijn ontvoering, de aanwezigheid van talibanstrijders in het complex van de NGO, de persoon die de politie verwittigde en het ontvangen van mondelinge bedreigingen door de taliban. De vaststellingen uit de bestreden beslissing vinden allen steun in de stukken van het administratief dossier. Verzoeker onderneemt geen enkele poging om bovenvermelde tegenstrijdigheden te ontkrachten. Verzoeker beperkt zich tot het bevestigen van zijn verklaringen zoals hij deze aflegde bij het Commissariaat-generaal, dan wel tot het louter minimaliseren ervan, hetgeen niet afdoende is om de vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen.

De dreigbrief, ten slotte, die verzoeker ter staving van zijn relaas neerlegt ontbeert iedere bewijswaarde. Niet enkel wordt in de brief naar de Gregoriaanse kalender verwezen hetgeen haaks staat op de door de taliban gehanteerde islamitische kalender, verzoeker kan bovendien niet preciseren wie de brief ondertekende noch wanneer hij was opgesteld. Nog daargelaten dat het slechts een fotokopie betreft waaraan alleen al om het manipuleerbare karakter van fotokopieën geen bewijswaarde kan worden toegekend, kan deze volledig met de hand geschreven brief door om het even wie, waar en wanneer zijn opgesteld.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in geval van een terugkeer naar Afghanistan, aantoonde.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet blijkt uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: *Regionale Analyse van 21 maart 2013*") dat het aantal incidenten in het district Pol-i-Khomri significant afnam zodat er niet kan worden geconcludeerd dat er

voor burgers sprake is van een reëel risico te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker deze conclusie. Hij meent dat verwerende partij *“nagelaten heeft onderzoek te doen”* en dat zijn regio geteisterd wordt door *“toenemend conflict-gerelateerd geweld”* en *“toenemende activiteiten van de Taliban”*.

Het louter ontkennen van de bevindingen vervat in de objectieve informatie van de commissaris-generaal, zonder zelf enige andersluidende objectieve informatie aan te reiken, is niet ernstig. Verzoeker brengt zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Pol-i-Khomri van de provincie Baghlan.

Het besluit van de bestreden beslissing dat er voor burgers in het district Pol-i-Khomri actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict blijft derhalve onverminderd overeind. Actueel is er voor burgers in het district Pol-i-Khomri aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER